

в читалището да се рови в любимите му книги. Тук прочитал на славянски черковните служебници Минеи и други и се опознал с черковния ред и черковните песни и четива, което му после послужило, за да преработи съчинената в 1914г. в Лайпциг “Панихида за поета П.К.Яворов”... после я допълня на заглавието ѝ: канон, анитфон, икос и др., които тук в Дойран се бе запознал с черковния ред и службата и с песните, тяхното значение и наименование. Оттук е взел един ръкописен требник от 1782г. и го е съхранявал повече от собствения си живот...”

Времето на преработката в окончателен вариант не можа да се установи. След раняването на Гео, лечението му в България и Германия и новата му трескава дейност като редактор и издател, преводач, режисьор, поет и критик, едва ли са му дали възможност да се връща често към поемата за Яворов. Докато изведнъж през 1922г. тя излиза от печат в 200 номерирани екземпляра. Единствен Божан Ангелов в “Критически бележник” /сп.Демократия, год.3, 1923год., кн.7/ се спира на нея. Той внимателно следи литературните изяви на Гео Милев, забелязал го още като зрелостник в Стара Загора, дава му своята подкрепа и при стремежа му към театъра. Божан Ангелов разглежда трите книги на Гео Милев, излезли през 1922г. “Иконите спят”, “Панихида за поета П.К.Яворов” и “Антология на жълтата роза”, в която той вижда “три малки, но интересни книги. При това изящно издадени, с корици, чиито багри и орнаменти са дадени като знакове на духа. Интересни наричам тия книги, без да ги смятам по мой вкус напълно добри, интересни за това, че можем отчасти да си посрещнем думата с един своеобразен индивидуалитет, да получим нещо от него, да изживеем под негов подтик и внушение нещо свое.” За разглежданата творба той отбелязва: “В черни корици е обвита малката “Панихида за поета П.К.Яворов”, издадена в 200 екземпляра, както е отбелязано вътре на едната корица. Гео Милев прави опит да си послужи с формите на старата християнска химнография за целите на “помен и прославяне на поета при вестта за неговата смърт през 1914г.” Идеята е оригинална и изпълнението ѝ има своеобразната “прелест на ново вино в стар мех”. Религиозното настроение и тонът на поемата “О Бозе” са дадени вярно и в някои песни могат да се почувствуват тонове и идеи, характерни за природата и духа на Яворов. Хорът на прадедите го възвеличава като певец, който в кръвта си е криел